

[Hans Kjør.]

underrette dem om lovforslagets fremsættelse, de ville i så fald være vågnet op i dag og kunne have læst i aviserne om dette udmærkede forslag, som socialdemokratiet synes det er, og endda kunne have læst, at det var blevet gennemført i den skikkelse, det forelå i i går.

Jeg tror nok, man kan sige, at hvis lovforslaget i sig selv og den behandling, det har fået, for at sige det mildt, ikke tangerer det krav om forsvarlighed og ansvarlighed, jeg synes man skal anlægge både i forhold til dette høje ting og til erhvervslivet, så ville en sådan behandling have været rekordagtigt ansvarlig.

Med henblik på de stillede ændringsforslag skal jeg ikke repetere deres indhold; det er jeg oven i købet afskåret fra, for jeg har ikke hæftet mig ved detaljerne deri, sådan som hr. Orla Møller nu gjorde. Men jeg skal fastslå, at når man som jeg er modstander af lovforslaget i dets helhed, så må man naturligvis se det som væsentlige forbedringer, når den procentandel, der skal friholdes, er vokset fra 35 til vel omkring de 50; det kan da kun betragtes som et gode. I hvor høj grad det så vil skabe nye forvridninger, er jeg naturligvis afskåret fra at kunne vurdere på nuværende tidspunkt, men jeg kan da sige, at hvis vi kunne have fortsat et par døgn endnu i samme tempo, så var der måske håb om, at vi kunne være nået op til idealtilstanden, nemlig fritagelse for 100 pct., så havde vi nået et forslag, som jeg synes det skulle have været, for så kunne man helt have sparet sig at fremsætte det.

Når jeg finder det særlig urimeligt at haste et så vidtgående og i sine konsekvenser uoverskueligt forslag igennem, skyldes det ikke alene de mange uheldige virkninger, der er påpeget af de fremmødte deputationer. Jeg må også have lov til at pege på, at vi netop i de seneste måneder har opnået en væsentlig del af den vending i økonomien, der har været efterlyst, siden hr. J. O. Krag sidste gang indtog den høje plads som statsminister, den periode, der sluttede med devalueringen af kronen. Når vendingen er kommet — og den er karakteriseret bl. a. ved, at eksporten i de sidste 5 måneder er vokset med en halv snes procent, medens importen bogstavelig talt har holdt sig på uændret niveau — skyldes det bl. a., at vi

har været ved at få has på stigningen i de offentlige udgifter, og at stigningen i det danske prisniveau i de sidste år har været i langt bedre balance med stigningen hos vore handelspartnere, end tilfældet var tidligere, også under hr. J. O. Krags tidligere regeringsperiode.

Det forekommer mig dobbelt uheldigt, at denne lovgivning på begge disse væsentlige områder kan sætte os flere afgørende skridt tilbage. Man tilvejebringer nu gennem denne ekstratold et milliardprovenu, og selv om man, som hr. Orla Møller gjorde det, forsikrer, at det ikke skal bruges til at øge de offentlige udgifter, så kan man vel ikke nægte, at der ligger en stærk fristelse deri, og denne fristelse rummer i sig selv en risiko, fordi det vel vil være det, der stærkest kan modvirke den bedring i økonomien, som vi nu har set slå igennem. Samtidig skader man altså den anden positive faktor, nemlig den begyndende prisstabilisering, hvad jeg skal gøre et par bemærkninger om lidt senere.

Hr. Orla Møller gav udtryk for, at det var uforståeligt, at oppositionspartierne ikke ville erkende de ulemper og den risiko, der er forbundet med vores betalingsbalanceunderskud og vores valutaunderskud. Ja, jeg vil da sige, at jeg synes naturligvis, det er glædeligt, at regeringen nu erkender den problematik, der ligger i betalingsbalance-spørgsmålet. Det gjorde man egentlig ikke så stærkt tidligere. Det var jo ikke det, der ligefrem karakteriserede den nuværende regering i oppositionstiden, hvor den politik, man stod for, stod i det dårligst mulige forhold til de problemer, som betalingsbalancen har frembudt og selvfølgelig stadig i betydeligt omfang frembyder. Men når man nu motiverer sin indstilling med en såkaldt overraskelse over den betydelige kortfristede gæld, ja, så må jeg spørge: hvor er baggrunden for denne overraskelse? Nu får vi at vide, at denne gæld i alt er 12,9 milliarder kr. — jeg tilgiver gerne oprundingen til de 13 — og i januar måned fik det udvalgt, der arbejdede med prisstoppet — det var til orientering bilag 71 til lovforslag nr. 1 i den samling — svar på et spørgsmål, som socialdemokratiets udvalgsmedlemmer stillede, og i det svar blev der oplyst, at man skønnede, beløbet på det tidspunkt var 12 milliarder kr. Ja vel, 0,9 milliarder kr. er